

(ἡ διασκελίσις εἴτε ὑπερπήδησις τινος γενομένη ὑπὸ παρ-
θένου προξενεῖ κακόν, ὃ δὲ διασκελισθεὶς ἐπὶ τρία ὅλα
ἔτη θά συναντᾷ πάντοτε ἀντιξόους περιστάσεις καὶ θά
ἀποτυγχάνῃ εἰς ὅλας τὰς ἐπιχειρήσεις του. Πβ. ΝΠολίτ.
Παροιμ. 1,333) Πελοπν. Ἡ σημ. αὕτη καὶ παρὰ Βλάχ. καὶ
Σομ. Συνών. ἀβολεσιᾶ 1, ἀναποδιά. β) Δυστυχία,
συμφορὰ Ἡπ. Παξ. κ. ἀ.: Τὸν ἤρρηκε μεγάλη ἀβολεῖα
Παξ. Μ' εὔρηκε ἀβολεῖα καὶ ἀβολώθηκα (ἐνόσησα βαρέως)
αὐτόθ. || Φρ. Ἀσβουλέα του! (ἐπὶ τοῦ περιπεσόντος εἰς
δυστυχίαν) Ἡπ. 2) Βαρεῖα ἀσθένεια Παξ. 3)
Ζημία, καταστροφὴ Κρήτ.: Μπήκανε τὰ ὄζα 'ς τὸ χωράφι
καὶ κάνανε ἀβολές. 4) Ἀτακτος καὶ παράλογος πρᾶ-
ξις Κεφαλλ.: Τί ἀναβολεῖα πηγες κ' ἔκανες!

ἀβολεσιᾶ ἡ, Κρήτ. Παξ. κ. ἀ. ἀνεβολεσιᾶ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβόλετος. Πβ. ἀ- στερητ. 1 β.

1) Ἀτυχία, ἀντιξοος περίστασις Κρήτ.: Μοῦ 'ρθε μὲν
ἀβολεσιᾶ. Συνών. ἀβολεῖα 1, ἀναποδιά. β) Ἐμπό-
διον, κώλυμα Παξ.: Δὲ μποροῦν νὰ παρθοῦνε, εἶναι ἀβολεσιᾶ
'ς τὴ μέση (ἦτοι κωλύονται νομικῶς νὰ συζευχθοῦν). 2)
Δύσβατος τόπος Κρήτ.: Ἐκουράστηκα νὰ βγῶ τόση ἀβο-
λεσιᾶ. Συνών. κακοτοπιᾶ.

ἀβολεσιάρικος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀβολεσιάρικος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβολεσιᾶ.

Ὁ κακῆς ποιότητος, πρόστυχος: Ἀβολεσιάρικο κρεῖας
(κρεῖας ἀσθενοῦς ζώου ἢ πλαδαρὸν καὶ ἄπαχον). Συνών.
ἄβολος Α 2.

ἀβόλετα ἐπίρρ. Κύπρ. κ. ἀ. ἀβόλιτα Ἡπ. ἀνεβό-
λετα Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβόλετος.

1) Ἀδύνατον ἄλλως, πάντως, ἀφεύκτως Ἡπ. Κύπρ.
κ. ἀ.: Ἀβόλιτα θὰ π'γαίῃ Ἡπ. || Γνωμ.

Τὸν αἰ Μηνᾶ ἱμῆννοι, | τ' αἰ Φιλίππ' αὐτοῦ εἰμι,
τ'ς Παναγίᾳς ἀβόλιτα

(ἐπὶ τοῦ χειμῶνος, ὅστις ἐνσκήπτει συνήθως περὶ τὰ μέσα
τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου, κατὰ τὴν 11^{ην} τοῦ ὁποίου τελεῖται
ἡ ἐορτὴ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Μηνᾶ, τὴν 14^{ην} τοῦ Ἀποστό-
λου Φιλίππου καὶ τὴν 21^{ην} τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας)
Ἡπ. 2) Οὐχὶ κατ' εὐχὴν, ἀντιξόως Πελοπν. (Λακων.)
Συνών. ἄβολα 2, ἀνάποδα.

ἀβόλετος ἐπίθ. Βιθυν. Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.) Καππ.
(Σινασσ.) Κρήτ. Κύθηρ. Κύπρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.)
Πόντ. (Τραπ.) Σύμ. Χίος κ. ἀ. ἀβόλιτους Ἡπ. Θράκ.
(Αἰν. κ. ἀ.) Μακεδ. (Καταφύγ. Σισάν.) ἀβούλετος Καππ.
(Σινασσ.) Κύπρ. Νίσυρ. ἀβούλιτους Μακεδ. (Σιάτ. Σισάν.)
ἀνηβόλετος Λεξ. Πιάν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. βολετός.

1) Ὁ μὴ δυνατός, ἀδύνατος, ἀπίθανος, ἀκατόρθωτος
Βιθυν. Ἡπ. Θράκ. (Αἰν. Γέν. Σαρεκκλ. κ. ἀ.) Καππ. (Σινασσ.)
Κρήτ. Κύθηρ. Κύπρ. Μακεδ. (Καταφύγ. Σιάτ. Σισάν.)
Νίσυρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Πόντ. (Τραπ.) Σύμ. Χίος
κ. ἀ. — Λεξ. Πιάν.: Μὴν τό 'χης ἀβόλετο Κύθηρ. Ἀβόλετό
'ναι νὰ μὴν ἔρθη Κρήτ. Ἐν' ἀβόλετον νὰ 'ρηι πόψε Κύπρ.
Τοῦτον εἶναι πρᾶμα ἀβόλιτον Ἡπ. Ἐστίαθεν ἀβόλετον νὰ ἀκούῃ
με (ὑπῆρξεν ἀδύνατον νὰ πεισθῇ εἰς ἐμὲ) Τραπ. Ὅτι ἄλλο
θέλ'ς γύρεψέ μ' νὰ σὲ κάνω, αὐτὸ ἐν' ἀβόλετο νὰ σὲ τὸ κάνω

Γέν. Ἀβούλιτο εἶναι νὰ γέν' αὐτὸ τοῦ πρᾶμα Σιάτ. Ἀβούλιτον
εἶναι νὰ σ' ἀφήσου νὰ πᾶς αὐτόθ. || Γνωμ.

Ἀβούλετό 'ναι νὰ γενῇ χοῖρον μαλλὶ μετὰξι,
τῶν ἀπανθρώπων τὰ παιδιὰ νὰ 'χουν τιμὴ καὶ τάξι

(ἐπὶ τοῦ δυσκόλως ἢ οὐδόλως ἀποβάλλοντος τὰς κακὰς ἢ
ἀγενεῖς συνηθείας του) Νίσυρ. || Ἄσμ.

Νὰ κάμω τὰ πικρὰ γλυτῶν τῶν τ' ἄρκα νὰ μερῶσω
τῶν βουλετῶν τ' ἀβούλετον γιὰ νὰ σᾶς ἰγλυτώσω

(ἄρκα=ἄγρια) Κύπρ. Συνών. φρ. τ' ἀδύνατα δυνατὰ
θὰ κάνω. 2) Ὁ οὐχὶ εὐνοϊκός, ὁ ἐναντίος, ὁ δυσά-
ρεστος καὶ δυσμενὴς Καππ. (Σινασσ.) Πελοπν. (Λακων.
Μάν.) Σύμ. κ. ἀ.: Ἀβόλετος καιρὸς (ἐπὶ δυσαρέστου ἀτμο-
σφαιρικῆς καταστάσεως) Σύμ. || Φρ. Ἀβόλα καὶ ἀβόλετα
(ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια μᾶς δυσαρεστοῦν, διότι γί-
νονται παρὰ τὴν θέλησιν ἡμῶν) Λακων. Μάν. Συνών.
ἄβολος Α 4.

ἀβόλεντος ἐπίθ. Ἀνδρ. Εὐβ. (Κονίστρ.) Κρήτ. Μύκ.
Πελοπν. (Αἰγ. Τριφυλ. κ. ἀ.) Σύρ. Χίος κ. ἀ. ἀβόλιφτους
Ἡπ. (Ἰωάνν.) Λέσβ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ. ἀ. ἀβόλενος
Μύκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βολεύω. Τὸ ἀβόλενος
ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστ.

1) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ βουλευθῇ, ἦτοι νὰ τακτοποιηθῇ,
ἀνευτρέπιστος, ἀπεριποίητος, ἀτακτοποίητος Ἀνδρ. Εὐβ.
(Κονίστρ.) Ἡπ. (Ἰωάνν.) Κρήτ. Λέσβ. Μύκ. Πελοπν. (Αἰγ.
Τριφυλ. κ. ἀ.) Σύρ. Χίος κ. ἀ.: Σπίτι ἀβόλενο Κονίστρ. κ. ἀ.
(Συνών. ἀσυγύριστος). Ἀβόλεντες ἔχει τοῖς δουλειῇς του
Χίος Τὸ βόλεψες τὸ πρᾶμα; — Τό 'χω ἀβόλενο ἀκόμη
Σύρ. Φουτιὰ ἀβόλιφτ' Λέσβ. Ἀβόλενο νερὸ (ὑδωρ, τοῦ
ὁποίου ὁ ὀχετὸς δὲν ἔκαθαρίσθη, ὥστε νὰ ρέῃ ἀκωλύτως)
Ἀνδρ. Τ' ἀφῆσεν ἀβόλενο τὸ νερὸ τ' ἡσπασεν (ὑπερεξε-
χείλισε) αὐτόθ. Ἀβόλεντα ἔχει τὰ κορίτσια του (ἦτοι δὲν τὰ
ἔχει ἀποκαταστήσει, δὲν τὰ ἔχει ὑπανδρεύσει) αὐτόθ. Εἶναι
ἀβόλεντα τὰ παιδιὰ (δὲν ἐτακτοποιήθησαν εἰς τὰς ἐργασίας
των) Μύκ. β) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ χρησιμοποιηθῇ,
δύσχρηστος Πελοπν. (Αἰγ.): Πρᾶμα ἀβόλενο. γ) Ὁ
μὴ παρεσκευασμένος πρὸς τι, ἀνέτοιμος, ἀπροετοιμαστος
Μακεδ. (Χαλκιδ.): Θὰ πάιναι 'ς τὸν παναῖρ', μὰ εἰμ' ἀβό-
λιφτους. 2) Δύστροπος, ἀπρόσιτος Πελοπν. (Αἰγ.):
Ἀνθρώπος ἀβόλεντος. Γυναῖκα ἀβόλεντη.

ἄβολος ἐπίθ. σύνηθ. ἄβολους Θράκ. (Αἰν.) Λέσβ.
κ. ἀ. ἄολος Κάπρ. ἄβολος Κάπρ. ἀνάβολος Βιθυν.
Κύθν. Σίφν. ἀνάβουλος Προπ. (Κύζ.) ἀνάβολος Θράκ.
(Περίστας.) Κεφαλλ. ἀνάβουλος Σάμ. ἀνέβολος Πελοπν.
(Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. βολή. Τὸ σ τοῦ
ἄσβολος ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἀσβολωμένος, δι' ὃ ἰδ.
ἀσβολώνω. Τὸ ἀνάβολος καὶ παρὰ Βλάχ.

Α) Ἐπὶ πραγμάτων 1) Δύσκολος, δύσχρηστος,
δύσβατος σύνηθ.: Σπίτι ἄβολο (τὸ ἀκατάλληλον ὡς πρὸς
τὴν τεχνικὴν διαρρύθμισιν διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκιακῆς
οἰκονομίας) Ἀνδρ. Σίφν. Σύρ. κ. ἀ.: Ἀνάβολο σπίτι
Περίστας. Τόπος ἄβολος Θήρ. Κρήτ. Κύθν. Λακων. Σίφν.
κ. ἀ. Ἀβόλος δρόμος Πάρ. Ἀνέβολο μέρος Μάν. Ἀνάβουλος
τόπος Κύζ. Ἀολο μέρος Κάπρ. Ἀβόλα καὶ κακόβολα εἶναι
ἐδῶ (δηλ. μέρη, ἐπὶ ὁδοῦ δυσβάτου) Κρήτ. (Συνών. κακὸ-
βολος). Ἀβόλος τόπος (κακός, ἐπίφοβος, διότι κατοικοῦν
ἐν αὐτῷ Νεράιδες) Χίος. Ἡ σημ. αὕτη καὶ παρὰ Βλάχ.

